

Розділ 5

Розділ 5 СМОЛЯНИЙ ЛЕНУАР

Смоляний збіг сходами до парадних дверей навздогін за Джорджею. Решта побігли за ним. Мерібел теж гайнула, обережно зачинивши за собою великі вхідні двері.

Джорджа зупинилася біля якихось дверцят у стіні. Смоляний схопив її і різко заштовхнув її туди, одночасно притримуючи двері відкритими для інших.

— Не штовхай мене так! — розсердилася Джорджа. — Тіммі тебе вкусить, якщо ти будеш штовхатися.

— Не вкусить, — весело усміхаючись, відповів Смоляний. — Собаки мене люблять. Навіть якщо я тобі вуха надеру, твій пес переді мною тільки хвостиком повихляє!

Діти опинилися у темному коридорі. В кінці коридора виднілися двері.

— Постривайте тут хвилинку, я подивлюся, чи все спокійно, — сказав Смоляний. — Я знаю, що вітчим удома і, кажу вам, якщо він побачить собаку, то відразу посадить вас в автівку й відправить додому! А мені цього зовсім не хочеться, бо я не міг дочекатися, коли ви приїдете!

Він посміхнувся, й усі знову подумали, який милий цей хлопчина, навіть Джорджа, хоча вона досі зло-

стилася на нього за штовханину. Вона тримала Тіммі біля себе.

Однак діти почали побоюватися пана Ленуара. Схоже, він людина жорстокосердна!

Смоляний навшпиньках підійшов до дверей в кінці коридора і відчинив їх. Зазирнув до кімнати, а тоді повернувся до дітей.

— Шлях вільний, — сказав він. — Ми зараз підемо до моєї відпочивальні таємним ходом. Так нас ніхто не побачить, і там придумаємо, як заховати пса. Готові?

Таємний хід... — звучало захоплююче. Відчуваючи себе учасниками пригодницької повісті, діти тихенько попрямували до дверей і зайшли до кімнати. Темна кімната, оздоблена дубовими панелями, скидалась на кабінет, бо в ній стояв великий письмовий стіл і уздовж стін на полицях — книжки. У кімнаті не було нікого.

Смоляний підійшов до однієї дерев'яної панелі, щось намацав і натиснув. Панель м'яко відсунулась убік. Смоляний засунув руку в отвір і за щось потягнув. Набагато більша панель вдалині подалась у глиб стіни, відкривши широкий прохід, до якого могли увійти діти.

— Ходімо, — тихо мовив Смоляний. — Тільки не шуміть!

Зацікавлені діти увійшли в прохід. Смоляний, що зайшов останнім, якось закрив прохід і повернув панель на місце.

Діти опинилися у цілковитій темряві, і Смоляний ввімкнув ліхтарик.

Виявилося, що це вузький кам'яний хід, в якому дві людини, навіть худі, як тріски, не розминулись би.

Смоляний передав ліхтарик Джуліанові, який стояв попереду.

— Ідіть прямо — до кам'яних сходинок, — сказав він. — Піднімайтеся ними, потім нагорі поверніть праворуч і йдіть вперед, доки не дійдете до глухої стіни, там я скажу, що робити далі.

Джуліан рушив уперед, присвічуючи ліхтариком шлях іншим. Вузький кам'яний хід привів до кам'яних східців. Сам хід був такий вузький і низький, що тільки Енн і Мерібел не доводилося нагинати голову.

Енн усе це дуже не подобалося. Їй ніколи не подобався тісний замкнутий простір. Вона навіть іноді бачила сні про те, як вона перебуває десь, звідки немає виходу. Їй відлягло, коли Джуліан сказав:

— Ось приступці. Підіймаймося нагору.

— Тільки не шуміть! — нагадав Смоляний. — Ми зараз — біля їдальні, з якої теж є вихід у цей прохід.

Усі замовкли й пішли навшпиньки, що виявилось нелегкою справою, бо треба було ще і голову нагинати й плечі пригорблювати.

Вони піднялися чотирнадцятьма високими сходами, які були ще й заокруглими. Нагорі Джуліан повернув праворуч. Далі довелося знову підніматися вгору таким самим вузьким проходом. Джуліан вважав, що товстун тут не пройшов би.

Він прямував собі, аж раптом наштовхнувся на глуху кам'яну стіну! Освітив її ліхтариком. Позаду пролунав тихий голос:

— Ти підійшов до глухої стіни, Джуліане. Посвіти ліхтариком туди, де склепіння проходу з'єднується зі стіною: там має бути металева ручка. Натисни на неї щосили.

Джуліан посвітив угору й побачив ручку. Переклавши ліхтар в ліву руку, він ухопився правою за товсту металеву ручку. Натиснув її щосили униз.

Несподівано великий камінь у центрі стіни подався вперед і вбік, відкриваючи зяючий отвір.

Джуліан був вражений. Він відпустив металеву ручку і присвітив ліхтариком в отвір. Там — лише темрява!

— Усе гаразд. Прохід веде до великої стінної шафи в моїй відпочивальні! — гукнув іззаду Смоляний. — Лізь туди, Джуліане, а ми — за тобою. У кімнаті нікого немає.

Джуліан проліз через отвір до просторої шафки, де висів одяг Смоляного. Навпомацки намацав дверцята. Відчинив їх, і відразу денне світло вдарило в очі, освітлюючи дорогу іншим. По одному діти пролізли в отвір, на мить зашпорталися в одязі й, нарешті, крізь дверцята шафи ввійшли до кімнати.

Тіммі, мовчазний і спантеличений, тримався ближче до Джорджі. Йому не сподобався темний і тісний хід. Він зрадів, знову побачивши денне світло!

Смоляний, що вибрався останнім, обережно закрив вихід з проходу, посунувши камінь на місце. Це відбулося дуже легко, хоча Джуліан не міг збагнути, як так сталось. «Напевно, там є якийсь шарнір», — подумав він.

Смоляний усміхнувся, опинившись у кімнаті разом з усіма. Джорджа тримала Тіммі за нашійник.

— Усе гаразд, Джорджо, — сказав він. — Ми тут у цілковитій безпеці. Наші з сестрою кімнати знаходяться на відшибі. Це окреме крило, і щоб потрапити сюди, треба пройти довжелезним коридором!

Він відчинив двері й показав усе наочно. Поруч була ще одна кімната — відпочивальня Мерібел. А далі йшов коридор з кам'яними стінами й підлогою, застеленою килимками. Світло в нього проникало з великого вікна, розташованого в кінці коридора. Там же знаходилися великі дубові двері, що були наразі зачинені.

— Бачите? Тут ми у цілковитій безпеці й, окрім нас, тут нема нікого, — мовив Смоляний. — Тіммі може навіть гавкати, якщо йому заманеться, й ніхто не почує.

— Але хіба ніхто ніколи сюди не заходить? — здивувалася Енн. — Хтось же тут прибирає.

— Щоранку цим займається Сера, — відповів Смоляний. — Але більше ніхто не заходить. У кожному разі у мене є спосіб дізнатися заздалегідь, коли хтось відчиняє ті двері!

І він вказав на двері в кінці коридора. Діти пильно дивились на нього.

— Що ж це за спосіб? — поцікавився Дік.

— Я примудрував одне пристосування, яке починає тихо дзижчати в моїй кімнаті, щойно ті двері відчиняються, — відповів з гордістю Смоляний. — Ось я піду туди і відчиню їх, а ви тут послухайте.

Він побіг коридором і відчинив двері. Десь у кімнаті почулося тихе дзижчання. Усі аж підстрибнули з несподіванки. Тіммі теж здригнувся, нашорошив вуха і люто загарчав.

Смоляний зачинив двері й бігма повернувся назад.

— Чули, як дзижчить? Еге ж, гарна ідея? Я постійно щось таке придумую.

Про себе діти вирішили, що потрапили вони до гарненької місцини. Вони з цікавістю оглянули умеб-

льовану звичайними меблями кімнату Смоляного, в якій панував цілковитий безлад. Енн підійшла до великого ромбуватого вікна форми й визирнула назовні.

Й з острахом йойкнула. Вона ніяк не сподівалась побачити таке урвисько! Будинок стояв на самій вершині гори, а крило з боку відпочивальні Смоляного виходило на стрімку кручу, що височіла над багнами.

— Ой, подивіться! — вигукнула Енн. — Яка круча! Мені навіть дивитися моторошно!

Діти скупчилися біля вікна й дивилися мовчки, бо не звикли бачити таке урвище.

На вершині гори ще сяяло сонце, але внизу, скільки сягало око, на марші й море удалині лягав щільний туман. Марші виднілися лише попід самою горою.

— Коли туман розступається, відкривається маршева рівнина — аж до самого моря, — сказав Смоляний. — Дуже мальовничо. Важко розрізнити, де кінчаються марші й починається море, хіба що море стає виразно синім у гарну погоду. Уявіть-но, що колись море обмивало гору і тут був острів.

— Нам розповідав про це власник готелю, — сказала Джорджа. — А чому море відступило?

— Не знаю, — відповів Смоляний. — Кажуть, воно продовжує відступати. Є проект осушення маршів і перетворення їх на орні землі, але невідомо, чи його колись здійснять.

— Не подобаються мені марші, — сказала Енн з тремтінням. — Вигляд у них зловісний.

Тіммі заскавулів. Джорджа схаменулася, що їм слід його сховати й придумати, як далі з ним бути. Вона звернулася до Смоляного.

— Ти справді можеш заховати Тіммі? — запитала вона. — Куди ми його подінемо? Як будемо його годувати? А вигулювати? Розумієш, це ж великий собака!

— Ми про все подбаємо, — відповів Смоляний. — Не турбуйся. Я люблю собак, і чудово, що Тіммі буде з нами! Але маю вас попередити, що якщо вітчим про це дізнається, то нам всім дістанеться на горіхи, а вас негайно принизливо спровадять додому.

— Чому твій вітчим не любить собак? — спантеличено поцікавилася Енн. — Він їх боїться?

— Гадаю, ні. Він просто не дозволяє тримати їх у будинку, — відповів Смоляний. — Мабуть, у нього на це є якась причина, але яка саме, я не знаю. Він дуже дивна людина, мій вітчим!

— У якому сенсі дивна? — запитав Дік.

— Ну... здається, у нього на кожному кроці секрети, — відповів Смоляний. — Сюди потай приїздяють якісь дивні люди. Іноді вночі у вежі горить світло — не знаю, хто і навіщо там буває. Я намагався з'ясувати, та де там...

— Гадаєш... гадаєш, він контрабандист? — раптом мовила Енн.

— Навряд, — відповів Смоляний. — У нас тут є один контрабандист, і всі його знають. Бачите будинок он там, праворуч, нижче по схилу пагорба? Там він живе. У нього грошей до смутку! Його звуть Барлінг. Уся поліція знає про його справи, але нічого не може з ним вдіяти! Барлінг дуже багатий і впливовий, тому робить усе, що йому заманеться, але нікому не дозволить грати в ті ж ігри, в які грає сам! Доки контрабандою на Окаянній горі займається Барлінг, ніхто не наважиться перейти йому дорогу!

— У вас тут не засумуєш, — зауважив Джуліан. — Здається, на нас чекають тут пригоди!

— О ні, — заперечив Смоляний. — Насправді нічого не станеться. Просто враження таке: місце має свою історію, потаємні ходи, ями, коридори. Уся гора нашпигована ходами в скелі, якими користувалися контрабандисти ще за давніх часів!

— Ну, — почав Джуліан і осікся. Усі подивилися на Смоляного. Його дзижчалка раптово збудилася у сховку. Хтось відчинив двері в кінці коридора!

Тобі доводилося коли-небудь пересуватися таємними ходами? Тунелями? Чи не страшно це?

Як думаєш, де діти заховують Тіммі?